

Últimament somio coses com aquesta. Ajudeu-me.

Un relat de: [Lada Crem](#)

Em trobo en el vestíbul de la universitat, tot és fosc, segurament estan apunt de tancar. Ja és hora de marxar cap a casa, estic cansat. Però sense saber bé el perquè, em giro sobre els meus passos... i allà baix, al fons, un homenet m'observa fixament. Sembla tranquil. Els seus cabells nevats i despenjats, el seu bigoti frondós i els seus ulls, sobretot els seus ulls, sobresurten de la negror com la llum al final del túnel. M'hi acosto i aquells ulls que m'havien guiat, comencen a fer el boig, giren i vibren de forma autònoma l'un de l'altre, cada cop més de pressa, fins que de sobte... -BUUM!

El seu cos inert impacta contra el terra. Silenci.

- Pe-perdoni senyoreta! Aquell home d'allà baix.. Sí dona, el petitet del cabell blanc! S'ha desplomat i ara està immòbil, estirat a terra. Sembla un mort!

La secretària submergida en els seus pensament, em mira com si no m'hagués sentit mentre processa les meves paraules.

-Ah, sí aquell! Sempre fa el mateix. Cada dia a la mateixa hora fa l'idiota i si l'hi fas cas encara és pitjor. Demà tornarà per aquí fumant el seu puro, no pateixis. Crec que no hi toca massa.

Em dispo a protestar però, de cop, tot torna a ser fosc. Miro a banda i banda. Res.

Una pilota apareix dins del vestíbul fent bots elegants i precisos, altíssims. Fa un bot just davant meu, em sobrepassa per damunt del cap i s'introdueix directament dins la finestreta de secretaria. Miro cap a l'interior. La senyoreta secretària s'ha esfumat i la pilota descansa solitària sota una de les taules del fons de la sala. Només un fil de llum aconseguix fer-la emergir entre les tenebres. Silenci.